

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

PROGRAMUL LITURGIC in perioada 1 - 14 Iunie

Vineri 5 Iunie:

Acatistul Inaltarii Domnului ..... 6.00 PM

Sambata 6 Iunie: **Sambata Mortilor (Mosii de Vara)**

Sfanta Liturghie si Parastas .....9.00 AM

Duminica 7 Iunie: **POGORAREA SFANTULUI DUH**

Utrenie si Sfanta Liturghie ..... 7.30 AM

Vecernia plecarii genunchilor ..... 11.00 AM

Luni 8 Iunie: **SFANTA TREIME**

Utrenie si Sfanta Liturghie ..... 7.30 AM

Vineri 12 Iunie:

Acatistul Sfantului Duh ..... 6.00 PM

Sambata 13 Iunie:

Sfanta Liturghie si Parastas .....9.00 AM

Duminica 14 Iunie:

Utrenie si Sfanta Liturghie ..... 7.30 AM

Dragi enoriași,
SLUJBELE BISERICII NOASTRE
le puteti vedea doar prin
dispozitivele dvs. electronice făcând
click pe pagina de internet a Bisericii
www.stnicholaschurch.net
sau pe pagina de Facebook
St Nicholas Romanian Church, NY

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tcl: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Rugăciune către Dumnezeu -Duhul Sfânt

Împărate Ceresc, Preabunule Mângâietorule, Duhule al adevărului, Cel ce din Tatăl mai înainte de veci porcezi și întru Fiul pururea Te odihnești; nepărtinitorule Izvor al darurilor celor dumnezeiești, pe care le împărți precum voiești; prin care și noi nemernicii ne-am sfințit și ne-am uns în ziua botezului nostru. Caută spre rugăciunea robilor Tăi, vino la noi și Te sălășluiește întru noi și curățește sufletele noastre, ca să putem a ne face locaș Preasfintei Treimi.

Așa, o Preabunule, nu Te scârbi de necurăția noastră, nici de rănilile păcatelor; ci le tămăduiește pe ele cu ungera Ta cea atotvindecătoare. Luminează mintea noastră, ca să cunoaștem deșertăciunea lumii și a celor ce sunt în lume; înviază știința noastră, ca neîncetat să vestească nouă ceea ce se cuvine, a face și ce se cuvine a lepăda; îndepărtează și înnoiește inima noastră, ca să nu izvorască mai mult ziua și noaptea gânduri rele și poftă necuvioasă. Îmblânzește trupul și stingă cu insuflarea Ta cea dătătoare de rouă văpaia patimilor, prin care se întunecă în noi Chipul cel preascump al lui Dumnezeu.

Iar duhul lenevirii, al mâhnirii, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert gonește-l de la noi. Și ne dă nouă duhul dragostei și al răbdării, duhul blândeții și al dreptății, ca îndreptând inimile cele slăbite și genunchii, fără de lenevire să călătorim pe calea sfintelor porunci. Și așa, ferindu-ne de tot păcatul și împlinind toată dreptatea, să ne învrednicim a primi sfârșit creștinesc și nerușinat și a intra în Ierusalimul cel Ceresc, iar acolo a ne închina Ție, împreună cu Tatăl și cu Fiul, cântând în vecii vecilor: Treime Sfântă, slavă Ție!

Din cer si fara de veste ...

„Și când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc [acel loc al Cinei celei de Taină, pe care l-au numit Sfinții Părinți „simbolul lumii”]. Și din cer; fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, și a umplut toată casa unde ședeau ei (Faptei, 1-2).

„Din cer și fără de veste” - Cerul... de atâtea ori noi ne-am întrebat... Cerul e Dumnezeu însuși, tâlcuiește după Scripturi Sfântul Maxim Mărturisitorul; e lumea lui Dumnezeu, adică Dumnezeu însuși, Care e prin Sine, și de la Sine e totul; Care este pretutindenitatea existenței (atotprezența lui Dumnezeu, ubicuitatea); pretutindenitatea lui Dumnezeu și veșnicia Lui, mai ales aceste două atribute. Și cum tâlcuia Sfântul Ioan Damaschin atât de frumos: Dumnezeu a coborât la noi nu după loc, ci după fire. Firea lui Dumnezeu, care e pretutendeni și învăluie spațiul și timpul. O, Doamne, ar trebui să ne cutremurăm tot timpul că suntem învăluiți de Dumnezeu!

Și când simți harul, lumina, se petrece ceva neobișnuit; nu-i ca din lumea aceasta. Te simți în fața maiestății, atotputerniciei lui Dumnezeu. E un cutremur negrăit al

sufletului, ceva de domeniul incomprehensibilității. Cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, este o mărturie unică în fața a ceva unic.

„Din cer” - din această lume a veșniciei și pretutindenității lui Dumnezeu. Și Duhul Sfânt tot așa, nu după loc, ci după fire coboară; din taina aceasta a dumnezeirii, care e în tine și pe care, pentru că e duhovnicească, de ești în plinătatea Duhului, o simți. Cum să n-o simți? Când păcatul schimbă sensul existenței, în loc să fie deschis în stare de ofrandă față de Dumnezeu, jertfesc mie, idolului din mine, mă închid în mine. Și, închis în mine, ce mai văd? Mă văd pe mine. Și mă văd, ca și Avraam, că sunt pământ și cenușă. Tu ești în tine; și dacă te vezi pe tine, nu mai vezi pe nimeni. Toate le cercetăm cu o logică de neclintit. Să cugete oricine! Atunci ești în lumină când Dumnezeu te învăluie. Și așa cum Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria, la fel trimite Duhul Sfânt să ne nască și pe noi din nou.

„Din cer și fără de veste” - Apostolii așteptau, dar nu ei au decis. Libertate desăvârșită. Dumnezeu e libertate. Și, cum spune Patriarhul Calist, harul lui Dumnezeu nu e din fire, nu e din lumea aceasta; e din lumea lui Dumnezeu. Și „fără de veste” - nu-l decizi tu. Tu te poți pregăti, îl dorești, îl cauți („Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide” - Matei 7,7). Și, cum a făgăduit, iată, deodată, „s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede” - deci ceva neobișnuit, care te zguduie, te cutremură, te trezește. Această furtună peste Apostoli, această lumină divină în fața căreia, cum spunea un învățat care a cercetat toate religiile lumii, ești cuprins de un cutremur al tainei - tremendum. „Și li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc...” (2, 3). Foc - lumină. De aceea a spus cineva: „Lumina e geniul focului”, frumos a grăit! Limbile aveau geniul acesta al luminii; pentru că Apostolii au început să vorbească. Limbile tâlcuiesc, cum zice Nicolae Cabasila, cele dinlăuntrul omului. Și au început Apostolii să vorbească în alte limbi, „precum le dădea lor Duhul a grăi (2, 4) - Duhul înțelepciunii, Duhul lui Hristos.

„Și erau în Ierusalim locuitori iudei, bărbați cucernici, din toate neamurile care sunt sub cer” (2, 5). Iarăși un cuvânt de o semnificație deosebită. Cei de la Babilon au

vrut să ridice un turn până la cer - au vrut să ia locul lui Dumnezeu; cum îi sfătuiseră demonul prin Adam și Eva: „Veți fi ca niște dumnezei” (cf. Facerea 3, 5). Să-și așeze tronul, cum spune la Isaia (14, 14), lângă Cel Preaînalt, dacă se poate chiar în locul Celui Preaînalt.

Or, toate neamurile acestea erau sub cer. Fiecare cuvânt al Scripturii este negrăit de adevărat și de sfânt. Auzind vuietul acela, s-au adunat atunci mulțimile. Și, cum ați văzut, era atunci sărbătoarea dării Legii pentru evrei. Iar de acum era darea Duhului Sfânt, începutul Bisericii. Cum S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu de la Duhul Sfânt și din Fecioară, și noi să fim după chipul lui Hristos. Și toți cei botezați suntem de atunci, de ia Cincizecime. Erau neamuri multe adunate și erau uimite auzindu-i pe Apostoli grăind în limbile lor: părți, mezi, eiamiți, din Mesopotamia, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfalia, Egipt, părțile Libiei. [...]

Făgăduise Dumnezeu [cf. „protoevangheliul”: Facerea 3,15]. A rămas credincios făgăduinței sau nu? Păi cum încheie acest cuvânt Sfântul Petru? Zice: „...pe Care Dumnezeu L-a înviat, dezlegând, durerile morții, întrucât nu era cu putință ca El să fie ținut de ea 2, 24). Făgăduința lui Dumnezeu: a dat învierea. El a implinit. Vedeți, așadar, credința lui Dumnezeu, făgăduința Lui. Istoria, adeseori, vrea să-L închidă pe Fiul lui Dumnezeu, să-L bage în mormânt. Dar credincios este Dumnezeu făgăduințelor Lui și adevărul nu e decât în El.

Am înțeles ce înseamnă credința lui Dumnezeu, făgăduința Lui - învierea, care-i biruința morții („dezlegând durerile morții”). Nu acesta este cel mai mare dar, a învinge moartea cu care ne luptăm?! Și ne-a dăruit libertatea, pentru care s-au luptat neamurile dintru început. Dumnezeu însuși e liber și libertate ne dăruiește nouă.

A continuat Petru cuvântul aducând o mărturie tot atât de uluitoare, a lui și numai a lui: „Căci David zice despre El: «Totdeauna am văzut pe Domnul înaintea mea, căci El este de-a dreapta mea, ca să nu mă clatin. De aceea s-a bucurat inima mea și s-a veselit limba mea; chiar și trupul meu se va odihni într-o nădejde». Și [iată și] de ce „se va odihni trupul meu într-o nădejde”: „Căci nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe Cel Sfânt al Tău să vadă stricăciune...”

Auzi, deodată, cum se mișcă cuvântul. David spune: Totdeauna am văzut pe Domnul (adică pe Fiul lui Dumnezeu) lângă Tatăl înaintea mea ca să nu mă clatin. „De aceea s-a bucurat mima mea... limba și trupul meu [și al fiecăruia!] De ce? Că „nu vei lăsa sufletul meu în iad [sufletul meu va fi în lumina credinței, nu în iad], nici nu vei da pe Cel Sfânt al Tău să vadă stricăciune”-Ia Domnul se referă. Deci Petru vorbește despre David. David a profetizat că el a văzut pe Fiul lui Dumnezeu de-a dreapta Tatălui, a văzut că Se va întrupa din coapsele lui și va lua trup ca și noi. A văzut că prin El are nădejde că sufletul lui nu va rămâne în iad; și trupul lui se odihnește „pentru că nu-L vei lăsa pe Cel Sfânt al Tău să vadă stricăciune”.

„Bărbați frați - continuă Apostolul -, cuvine-se a vorbi cu îndrăznire (de ce zice „cu îndrăznire?”) către voi despre strămoșul David, că a murit, s-a îngropat, iar mormântul lui este la noi, până în ziua aceasta” (2, 29). Deci pune față în față mormântul lui David cu trupul lui, iar despre Iisus spune: Nu vei lăsa pe Sfântul Tău să vadă stricăciune”. Deci apar, în conștiința lui Petru, față în față, cele două morminte: mormântul lui David, cu trupul lui, și mormântul gol, pe care îl văzuse în ziua învierii, împreună cu Ioan. Nu au găsit decât giulgiurile. Și îngerii le-au spus femeilor: „De ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci S-a sculat” (Luca 24, 5-6). Era acum la numai cincizeci de zile după învierea Mântuitorului, când mormântul rămăsese gol. Dar puseseră strajă la mormânt ostași, care au spus, după cum le ceruseră fariseii, că ei au adormit și că ucenicii au venit noaptea și L-au furat. Mereu era vorba că L-au furat. Dar el acum capătă îndrăzneală, și „cu îndrăznire” spune: Iată, mormântul lui David este aici și trupul lui e acolo, iar al lui Hristos e gol, pentru că Sfântul lui Dumnezeu nu putea să vadă stricăciunea.

A înviat.

Observați ce tâlc uimitor e în tot acest cuvânt! „Deci el [David] fiind prooroc și știind că Dumnezeu i S-a jurat cu jurământ să așeze pe tronul din rodul coapselor lui, mai înainte văzând, a vorbit despre învierea lui Hristos. .”(2, 30-31). Acum mai cu tărie o vestește Apostolul Petru: „... că n-a fost lăsat în iad sufletul Lui și nici trupul Lui n-a văzut

putreziciunea”. Deci a mers sufletul Mântuitorului la iad (cum o va spune Petru mai clar în epistolă) și n-a cunoscut [trupul Lui] putreziciunea, căci „Dumnezeu a înviat pe acest Iisus, Căruia noi toți suntem martori” (2, 32). Suntem martorii învierii Lui. De aceea mormântul Lui rămas gol rămâne mărturie a învierii. Petru vorbea la cincizeci de zile după înviere. Și Iisus, „înălțându-Se prin dreapta lui Dumnezeu [Tatăl] și primind de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, L-a revărsat pe Acesta, cum vedeți și auziți voi” (2, 33). Și încheie Petru cuvântul: „Cu siguranță să știe deci toată casa lui Israel că Dumnezeu pe acest Iisus, pe Care voi L-ați răstignit [căci nu L-au omorât], L-a făcut Domn și Hristos [Mesia cel făgăduit]”

Aceasta este taina sărbătorii. Pentru care mulțimea, auzind, a zis: „Ce să facem?” (2, 37). Iar Petru le-a răspuns: „Pocâți-vă!”- schimbă-ți gândirea, de la eul tău, orgoliul tău, la Dumnezeul cel Viu, Care ne unește pe toți; la Unicul Dumnezeu - al adevărului, al luminii, al învierii, al veșniciei. Ca să nu rămână miliarde de euri care se ciocnesc între ele, pentru că fiecare vrea să fie centru. „Și să se boteze fiecare dintre vot [prin această pocăință] în numele lui Iisus Hristos [Cel înviat], spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt” (2, 38). Și s-au botezat în ziua aceea ca la trei mii deodată (cf. 2,41). Așa cum Hristos era prezent - prin lumina bogăției, a eternității, a dumnezeirii - în Petru, prin botez deodată Duhul Sfânt naștea din nou mulțimile; cum ne-a născut și pe noi, ca să fie prezent în noi Hristos.

„Hristos în noi, nădejdea mării”, cu Tatăl și în Duhul Sfânt. „Bindecuvântat ești Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel cepreainteleptesc pescari i-ai arătat, trimi- țându-le lor Duhul Sfânt, și printr-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ție!”

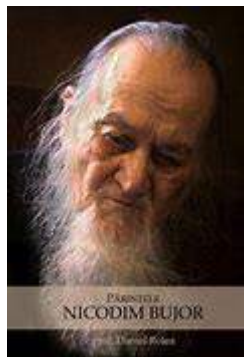
Doamne, slavă Ție, slavă Ție! Amin.

Parintele Constantin Galeriu

Despre rugaciune

„Rugați-vă cum puteți, dar rugați-vă!” „Respirați Maica Domnului, respirați Iisus Hristos!”

Atenționa asupra a două posibile capcane. Prima: să te grăbești să termini cât mai repede, „gândul” spunându-ți că mai este încă foarte mult până la sfârșit. A doua: atunci când te apuci de rugăciune, îți vin în minte dintr-o dată multe griji, preocupări care par grabnice și nu mai suportă amânare.

Tot pe această linie, recomandă ca, înainte de începerea unei rânduieli de rugăciune, să stai câteva momente pentru ca gândurile să se adune, iar nu să începi repede: împărate ceresc etc. Spunea că, mai demult, acest sfat era prezent în cărțile de rugăciuni, în zilele noastre fiind binevenită reintroducerea lui, întrucât mulți creștini practic nu știu cum să se roage. (De altfel, chiar Sfântul Isaac Sirul amintea despre acest lucru.)

Părintele Nicodim nu a fost un teoretician al rugăciunii, deși cunoștea cu siguranță tot ce s-a scris important pe această temă. Fiind însă un rugător adevărat, prefera să meargă la esențial. Asemenea arhimandritului Sofronie Saharov și altor mari părinți duhovnicești, se referea adesea la importanța lacrimilor, care dau rugăciunii o putere de adâncire, fiind expresia pocăinței neîncetate, întărind rugăciunea și izvorând din ea.

Pe neașteptate, s-a întristat și a zis, cu lacrimi în ochi: „Teologii ăștia din ziua de azi nu mai știu să plângă! Cum vine miezul nopții, se și culcă! In loc ca atunci...” Fiind întrebat de cineva cum trebuie făcută rugăciunea, a răspuns: „Nu trebuie gramatică ... Și să curgă lăcrămioare ...” Alteori, sfaturile sale, adevărate apoftegme patericale, erau exprimate în cuvinte precum: „Dacă plângi de simți că te sfârșești, asta e rugăciunea”; „Trebuie să te simți ca un condamnat la moarte, care mai are de trăit doar foarte puțin timp sau ca un om căruia i-a luat foc casa”; „Rugăciunea este zăvorul păcatului”.

Obişnuia să grăiască: „Omul duhovnicesc își face singur reguli.” Acest îndemn ne aduce aminte de alte relatări, aparținând unor povățuitori contemporani. Cuviosul Paisie Aghioritul, parafrazând cuvintele Sfântului Isaac Sirul, este de părere că

„nevoitorul uneltește chipuri (de nevoință)”, iar un alt părinte din zilele noastre ne învață că „oricine vrea să se mântuiască trebuie să «născocoască mereu noi șiretlicuri»”, recomandând - pentru a evita rutina - alternarea diferitelor metode duhovnicești, în funcție de împrejurările concrete: Rugăciunea lui Iisus, citirea unui Paraclis ori a unui Acatist, psalmodia, studiul unei cărți filocalice, metaniile, citirea din Psaltire - totul, cu scopul de a avea un real folos duhovnicesc.

Adeseori, povețele Părintelui păreau neverosimil de simple, chiar copilărești, dar încărcate de sens, cum ar fi, de exemplu, să închini perna înainte de culcare ori să pui o iconiță sub pernă pentru a nu avea tulburări în timpul somnului. În același fel, sfătuia că poți foarte bine să continui a te ruga și ... sub plapumă. Altădată, fiind întrebat cum trebuie să ne rugăm, a dat drept exemplu ... pisica, spunând că, așa cum vine aceasta și se atinge tandru de stăpânul ei, mângâindu-l cu capul, tot așa și noi se cuvine să ne arătăm afecțiunea față de Domnul Dumnezeu. Tot pe această linie complet nesofisticată, învăța că Doamne-Doamne, Maica Domnului, sfinții și îngerii nu se supără dacă le cerem ajutorul chiar și pentru lucruri mărunte, nu doar pentru marile probleme ale vieții; ba dimpotrivă, o asemenea atitudine ne menține într-o legătură continuă cu lumea duhovnicească, fiind și o dovadă a smereniei, a neîncrederii trufașe în noi înșine, precum și o apropiere de starea aceea binecuvântată de copii ai lui Dumnezeu.

Toate acestea ne aduc aminte de cuvintele Sfântului Isaac Sirul: „Când vei veni înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune, fă-te în gândirea ta ca o cunoaștere, ci apropie-te de Dumnezeu și umblă înaintea Lui cu cuget de prunc ca să te învrednicești de părinteasca purtare de grijă, ce se îndreaptă de la părinți spre fiii lor încă prunci. Căci s-a spus că «păzitor al pruncilor este Domnul» (Ps. 114, 6).” La rândul său, Sfântul Ioan Scărarul afirmă: „Nu face pe deșteptul în cuvintele rugăciunii tale! Căci gânșuritul simplu și nemeșteșugit al copiilor a înduioșat pe Tatăl lor cel din ceruri.”

Fiind întrebat referitor la citirea Psaltirii, Sfinția Sa a răspuns că nu există o „limită” a numărului de catisme pe care le poate citi cineva și a exemplificat că, personal, a citit toată Psaltirea pe când se afla odată în locuința părintelui Stăniloae. A avut parte, însă, și de o ispită: s-a inundat apartamentul și s-a străduit să salveze cărțile marelui teolog. În această privință, mai spunea: „Poate să lipsească soarele de pe cer, dar Psaltirea nu trebuie să lipsească din casă”; „Câți psalmi știi? Să-i rostești, ca pe o Psaltire personală”. Considera oarecum de la sine înțeleasă cunoașterea pe

de rost a câtorva psalmi importanți: 50, 90, 102, 142. Era de părere să fie rostit Ps. 102 atunci când ne împărtășim, ca o mulțumire adusă Domnului pentru toate binefacerile Sale.

Intr-o convorbire privitoare la acatiste, ne-a lăsat următoarele sfaturi: „Trebuie trei învățate pe de rost: al Domnului Iisus, al Maicii Domnului, al Sfintei Cruci. Făcându-le zilnic, se obișnuiește limba și nu e o greutate ... Da ... Cam trei ar trebui învățate pe de rost. Dar al Bunei-Vestiri trebuie învățat [în mod Recomanda rostirea în mod repetat a unor rugăciuni scurte, cum ar fi: „Mare ești, Doamne și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!” sau (la trezirea din somn): „Sfânt, sfânt, sfânt ești, Doamne, Dumnezeu nostru, miluiește-mă pre mine, zidirea Ta cea decăzută, pentru numele Tău cel sfânt!” De asemenea, sfătuia să fie învățate cele 24 de rugăciuni ale Sfântului Ioan Gură-de-Aur, pentru ceasurile zilei și ale nopții. În mod evident, vorbea și despre Rugăciunea lui Iisus, dar fără a deveni exclusivist în această privință. La un moment dat a zis că, în timpul rostirii rugăciunii inimii, cuvântul „Iisus” se preface în Euharistie. Atunci când un fiu duhovnicesc i-a mărturisit că are uneori stări nedeslușite de teamă, l-a îndemnat să rostească de mai multe ori: „Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”

Indruma a fi citit și împrăștiat un text de mare densitate duhovnicească, un adevărat Imn al Numelui lui Iisus, pe care-l cuprinsese în teza sa de licență drept cea mai potrivită interpretare a primului verset al Psalmului 102. În acest fragment filocalic se spune, printre altele, că numele lui Iisus „a mirat pe îngeri, a bucurat pe oameni și a înfricoșat pe diavoli”, întrucât „Iisus, celui ce se plânge către Dânsul, îi este luminare a minții, frumusețe a sufletului, sănătate a trupului, veselie a inimii, ajutor întru neazuri, bucurie întru mâhnire, iar iubitorului Său, plată și răsplătire”.

Când rostea rugăciunea Tatăl nostru, obișnuia să numele Tău” sau: „Precum și noi iertăm ... iertăm ... iertăm ... greșiților noștri”. De asemenea, oferea următoarele sfaturi: „Să spui rugăciunea Tatăl nostru de nouă ori, pentru cele nouă cete îngerești. Când rostești rugăciunea Tatăl nostru, să spui cuvintele «Sfințească-se numele Tău ...» cu lacrimi.” într-o discuție cu un fiu duhovnicesc, a încuviințat cu toată convingerea că această cerere din Rugăciunea Domnească reprezintă un temei foarte important al Rugăciunii lui Iisus.

Povățuia că Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, Doamne și Stăpânul vieții mele, deși specifică Postului Mare, poate fi spusă pe

tot parcursul anului. În general, dăm credit celor exterioare, gândind că acestea sunt determinante. Blândul duhovnic a rostit: „Vasile Voiculescu știe un loc ...” și a luat din raft o carte a marelui scriitor creștin, intitulată Călătorie spre locul inimii, invitând la adâncirea în rugăciune. Apoi, arătând spre piept, a concluzionat: „Acolo se găsește pacea.” A mai amintit că Dumnezeu i-a zis lui Moise: „De ce strigi așa la Mine?”, deși profetul nu se rugase cu voce tare (cf. Leș. 14, 15). Pornind de la propria experiență, îndemna: „Să te rogi pentru martirii și eroii neamului nostru, pentru ctitorii culturii românești, pentru oamenii de seamă din istoria patriei.” Știm că pomenea un număr impresionant de nume, dispuse alfabetic. Obișnuia să întrebe: „Câți de Vasile cunoști?” La tăcerea uimită a interlocutorului, a răspuns: „Ia să vedem: Vasile Alecsandri, Vasile Bujor [fratele Părintelui, n.n.], Vasile Cârlova, Vasile Gheorghiu [profesor de teologie - la Cernăuți, n.n.], Vasile Goldiș, Vasile Lăzărescu - mitropolitul, Vasile Lupu, Vasile Militam, Vasile Tomazian, Vasile Vasiliu, Vasile Veselovski ...”

Printre însemnările dumnealui se află mai multe pomelnice personale, cuprinzând un număr impresionant de nume (membri ai familiei, profesori, binefăcători), dar și liste grupate conform anumitor criterii: stareți și alți viețuitori din trecut ai Mănăstirii Cernica, „eroi căzuți jertfă pe altarul Patriei”, „generația care a făcut Unirea cea Mare”, „mame sfinte”, voievozi, arhierii, preoți, scriitori. Bazându-se pe recomandările Sfântului Ierarh Calinic, cerea să fie făcute trei metanii mari înainte de intrarea în Sfântul Altar. Despre metanii, în general, învăța că reprezintă „un capital - pentru la bătrânețe” și spunea mai explicit: „Să faci acum, cât ești tânăr, pentru că la bătrânețe nu mai poți.” Pentru a încuraja râvna în acest sens, amintea că Sfântul Calinic se nevoia în fiecare noapte cu 600 (uneori 1000) de metanii și cel puțin 1200 de închinăciuni. Mai adăuga faptul că acest gest însoțitor al rugăciunii este foarte vechi, atestat în viața Sfântului Proroc Ilie Tesviteanul (cf. III Regi 18, 42: „s-a aplecat la pământ până a atins genunchii cu fața sa”).

Recomanda sfaturile despre rugăciune din Războiul nevăzut (Sf. Nicodim Aghioritul) și, în general, din scrierile Sfântului Teofan Zăvorâtul. Indrăgea foarte mult textele din cărțile de cult și chiar a recomandat studiul lor, pentru a fi compus „un caiet cu figuri de stil”. Despre irmosul Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor ... spunea, cu o sfântă simplitate, că nu a putut fi compus decât la Muntele Athos, întrucât doar acolo inmograful avea izvorul de inspirație: marea, care lipsește în alte locuri...

Sfaturi ale Sfantului Nicolae Velimirovici

Discuțiile rele

Care sânt cele două lucruri rele despre care oamenii discută cu cea mai mare plăcere? Păcatul altuia și biruința proprie.

Lupta pentru existență

Să nu crezi în marea iluzie care se numește „lupta pentru existență.” Această vorbă are înțeles numai dacă înseamnă luptă pentru Dumnezeu, altfel e lipsită de înțeles. Iar pentru cel ce și-a găsit viața în Dumnezeu, nu mai este nici o luptă pentru existență. Dumnezeu nu este în nici o luptă cu nimeni. Singură prezența lui Dumnezeu aduce biruința lui Dumnezeu. Lupta pentru a fi, în înțelesul obișnuit al cuvântului, înseamnă lupta pentru menținerea cât mai lungă a trupului aici, pe pământ. Aceasta, deci, nu este o luptă pentru viață, ci o luptă pentru trup.

Că această sintagmă este iluzorie se poate vedea limpede din faptul că oamenii care nu au cunoscut-o, n'au trăit nici mai puțin cu trupul, și nici mai nefericiți decât cei care au trăit urmându-o. Ci chiar dimpotrivă! Viața nu se răpește, viața se dă de bunăvoie de către Dătătorul de viață. Cine răpește viața, aceluia i se ia viața de la el. Inchipuieste-ți că oalele pline cu untdelemn ar începe să se lupte între ele pentru a vedea care vor rămâne și care vor pieri. Ce va face olarul? Mai întâi va goli untdelemnul din oale, deoarece untdelemnul este mai de preț decât oalele, și va privi apoi un timp lupta hazlie a oalelor goale, iar în cele din urmă le va sparge pe toate și vâ face altele noi. De la cei ce se luptă pentru viață, necugetând la Dumnezeu ca la izvorul vieții, Dumnezeu își retrage viața și pe ei îi lasă ca pe oalele goale.

In numele lui Dumnezeu

Tot ce ai pierdut pentru Dumnezeu, ai păstrat; tot ce ai păstrat pentru tine, ai pierdut. Tot ce ai dat în numele lui Dumnezeu, ai dat cu dobândă; tot ce ai dat în numele măririi și deșertăciunii tale, ai aruncat în apă. Tot ce ai primit de la oameni ca de la Dumnezeu, ți-a adus bucurie; tot ce ai primit de la oameni ca de la oameni, ți-a adus griji.

Legătura cu Dumnezeu

Atunci când oamenii se pun cu Dumnezeu într-o legătură mincinoasă, socotindu-o ca pe singura realitate și valoare, toate legăturile lor se fac de îndată mincinoase. Realitatea și valoarea trec atunci de la Dumnezeu asupra visului și a visătorilor, și viața ajunge asemenea unei lupte a umbrelor, când soarele se ascunde în spatele

norilor. Teoriile mincinoase despre Dumnezeu atrag după sine m chip neîndoișor și teoriile mincinoase din știință, politică, societate, căsătorie și familie. O minciună se naște din alta; una caută sprijin la alta; una o cheamă în ajutor pe cealaltă. Atunci priceperea se prețuiește mai mult decât caracterul, și cantitatea mai mult decât calitatea. Atunci toți oamenii simt că se îneacă în minciună și toți strigă: totul este minciună! Însă nici unul nu se întoarce la adevăr. Întocmai ca atunci când înotătorii se depărtează de țărm și, începând a se îneca, se prind unul de altul. Toți văd că sânt în aceeași primejdie, dar, cu toate acestea, se strigă unul pe altul în ajutor, căci de tulburare și frică au uitat încotro se află țărmul. Intr'o astfel de vreme, abia vreo zece oameni ai lui Dumnezeu, în lipsa cărora au pierit cetățile Sodoma și Gomora, țin balanța lumii și amână Judecata.

Esență și valoare

Esența și valoarea sânt unul și același lucru. Numai ceea ce este esențial are valoare. Restul e doar vorbărie despre esență și valoare. Dar esențial nu poate fi numit ceva ce ba este, ba nu mai este, ci numai ceea ce este neîncetat. În vistieria lumii acesteia nu se află nimic care să fie neîncetat. Dar această vistierie a banilor de hârtie poartă chipul unei vistierii bogate în valori adevărate și trainice. Această vistierie bogată este Dumnezeu. El este, în același timp, toată esența și toată valoarea. Dar și multe duhuri și suflete, în câteva lumi, au o realitate și o valoare împrumutate de la Dumnezeu. Dumnezeu a împrumutat omului din esența și valoarea Sa, iar omul a împrumutat la rândul său naturii din esența și valoarea sa împrumutate. Vai de omul care toată esența și valoarea sa o predă și o pune pe seama naturii! Căci prin aceasta nu va îmbogăți natura, ci pe sine se va nimici. Și va fi ca un vis deșert, din care nu are cine să se trezească și cine să-l povestească.

Frumusețea lăuntrică a lucrurilor

O, de ai putea să vezi frumusețea lăuntrică a lucrurilor! O, de ai putea să vezi lumina lăuntrică a lucrurilor, oceanul de lumină în care se îmbăiază toate! Cei morți și cei vii la fel se scaldă în acest ocean, și nu este între ei osebite. Iarba ce înflorește azi și cea ce s'a ofilit ieri sânt la fel de frumoase și mirositoare în această lumină. O, numai de ai putea vedea aceasta! Cu adevărat, lacrimile ar înlocui toate cuvintele, iar dragostea dumnezeiască pe toate celelalte!

Natura este prieten

Natura este prieten și nu dușman. Ea a fost zidită pentru a fi tovarășul și ajutorul omului, iar nu un rob răzbunător. Oameni care înrobesc natura o fac vrăjmașă și răzbunătoare. La noi, în Balcani,

se mai păstrează încă ceva din respectul de odinioară și mila față de natură. Mai dăinuiește încă obiceiul - până nu demult obștesc în Balcani - ca țaranul, când vrea să taie un copac, să cosească iarba sau să înjunghie un dobitoc, să-și facă cruce zicând: Doamne iartă! Popoarele care au declarat război pe viață și pe moarte naturii, care au născocit și pus în practică în chip nemilos vorbele aspre „exploatarea naturii” au atras și atrag asupra lor nenumărate rele - întrucât cel ce rupe legăturile sale prietenești cu natura, în același timp rupe și legăturile cu Dumnezeu.

Meritul nu este același

Doi oameni nu pot avea niciodată același merit pentru aceeași faptă. Doi oameni nu pot fi niciodată la fel de răspunzători pentru același păcat. Când un învățăcel al legii lui Dumnezeu și un învățător al legii lui Dumnezeu săvârșesc aceeași faptă bună, cel dintâi are un merit mai mare decât cel de-al doilea. Iar când un învățăcel al legii lui Dumnezeu și un învățător al legii lui Dumnezeu săvârșesc același păcat, al doilea este mai răspunzător decât cei dintâi. Dar, cu toate acestea, Dumnezeu cunoaște mai bine decât oamenii și judecă mai drept decât oamenii. Moisi a ucis un om cu mâna sa, iar Iuda n'a ucis cu mâna sa vreun om, ci numai L-a trădat. Și, cu toate acestea, cât este mai înspăimântător păcatul și mai grozavă pedeapsa celui de-al doilea!

Răstimpul pătimirilor

Grădinarul taie din pomi ca să crească mai repede și mai drepti. Însă dacă retează prea mult din crengi și din tulpină, pomul se va usca. Să crezi că pătimirea ta niciodată nu va putea să-ți depășească măsura! Dumnezeu veghează asupra fiecărui om cu mai multă grijă și milosârdie decât oricare grădinar asupra pomilor săi. Minunat spune Sfântul Nil de la Sora: „Dacă olarul știe cât trebuie să țină oala în foc ca să se ardă fără să crape, cum să nu știe Dumnezeu măsura pătimirilor noastre?” Să crezi că mai multă judecată are Dumnezeu decât omul!

Lumea ne sperie, adevărul ne îmbărbătează

Cine merge după Soare și vede numai ceea ce-i arată Soarele, acela n'a făcut încă nici un pas în cercul lăuntric al ființei, ci, privind la cariatidele din fața muzeului, a uitat să mai intre în muzeu. Cine merge după Soare și, răsând ziua întreagă, se sprijină din trandafir în trandafir, după apusul Soarelui se va întoarce plângând, sprijinindu-se din spin în spin. Soarele ne descoperă slovele; înțelegerea ne învață să citim cuvintele, dar numai Dumnezeu este legătura între cuvinte și înțelesul lor. Viața ne învață cele trecătoare, moartea întărește învățătura vieții, dar Dumnezeu respinge

amândouă învățăturile. Viața ne numără zilnic prin fapte; moartea ne înfricoșează zilnic cu coasa legii, iar Adevărul ne îmbărbătează zilnic: „Nu vă temeți! Eu v'am pregătit loc de cinste deasupra faptelor și am rupt coasa legii.”

Stăpânirea de sine

Oamenii care nu-și pot stăpâni inima, cu atât mai puțin își pot stăpâni limba. Oamenii care nu pot aduce pacea în inima lor, cu atât mai puțin pot aduce pacea în țară. Oamenii care nu pot vedea lumea în ei, cu atât mai puțin se pot vedea pe ei înșiși în lume. Oamenii care nu pot fi părtași la durerea altuia, cu atât mai puțin pot fi părtași la bucuria altuia.

Depărtare

Toate lucrurile țin-le la depărtarea cuvenită, numai sufletul apropie-l cât mai mult de Dumnezeu. Dacă torni apă peste foc, nu vei mai avea nici apă, nici foc. Dacă dorești cele ale altuia, le vei urî pe ale tale și pe amândouă le vei pierde. Dacă te apropii și de servitoare și de soție, nu vei mai avea nici servitoare, nici soție. Dacă bei adesea în sănătatea altuia, o vei pierde pe a ta. Dacă numeri mereu banii altuia, vei avea tot mai puțini.

Dacă numeri mereu păcatele altora, ale tale se vor înmulți. Dacă gonești și prinzi vulpea, îți vei lua înapoi găina; însă dacă gonești și prinzi ursul, nu vei lua înapoi nici stupul, și nici măcar tu nu te vei mai întoarce.

Opreliștea vitrușii

Mulți cred că dacă ar fi trăit în alte împrejurări ar fi fost oameni mai buni. Bogatului i se pare că opreliștea virtuții este bogăția, săracului - sărăcia, învățatului - știința, celui simplu - simplitatea, bolnavului - boala, celui sănătos - sănătatea, bătrânului - bătrânețea, iar tânărului - tinerețea. Însă aceasta e doar o închipuire și o recunoaștere a înfrângerii morale. Ca și când un ostaș nevolnic ar căuta să se mângâie; „în acest loc voi fi biruit, să fiu trimis altundeva și voi fi viteaz!” Ostașul adevărat este întotdeauna viteaz, fie că rămâne la locul său, fie că este răpus. Dacă Țarul Lâzăr ar fi dat bir cu fugiții din Kosovo, ar fi fost socotit un înfrânt; însă pentru că a rămas la locul său până la sfârșit și a căzut, este socotit biruitor.

Adam în Rai și-a pierdut credința; Iov în groapa de gunoi și-a întărit credința...

Sfantul Nicolae Velimirovici